

A photograph of a tropical beach. In the foreground, a wooden tree trunk is visible on the right. A boat with a blue tarp is on the left. The background shows a sandy beach and palm trees under a clear blue sky.

Seišellide aasiapärase vaste on kindlasti Phu Quoc. Tai lahes asuv Vietnami suurim saar on nüüd Ho Chi Minh City (endine Saigon) ja Hanoi noorte ärimeeste ja tehnokraatide meelispaiik, kuid kuna tegu on kauniduselt lausa unikaalse kohaga, on ka rahvusvaheline huvi suurenenud.

TEKST MASSIMO MORELLO - FOTOD AP TRAVEL

VIETNAMIS PHU QUOCI LOODEOSAS, kiviklibusel Ganh Dau lahe rannal valmistab vanadaam plekist katuse all *muc nuon*'i ehk grillitud seepiakala ning *gbe rand diest*'i ehk laimi, soola ja pipraga maitsestatud krabikastet. Palmide vahele on tõmmatud võrkküged, kus puhkavad kalurid ja lapsed. Pisikeste kalapaatide *thuyen lan*'ide tekkidele on asetatud ritta karbid ja korallid, mida mujal enam müüa ei tohi. "Camb-o-juba!" hüüab vanadaam uhkelt ja osutab sõrmega pisikesele päikeseloojangust valgustatud saarele mitte väga kaugel kaldast.

Päikeseloojangute kolleksionääri jaoks on tegu tõepoolest perfektse paigaga. Oma kaksikümmend aastat tagasi ütles Mauro, itaallane Vietnami: "See on ainulaadne koht. Sa saad sellest aru, kui siia tuled. Sa näed siin Vietnami kaunimaid päikeseloojanguid."

Phu Quoci kohta kirjutati, et see on "välismaailma jaoks endiselt tõeline müsteerium" ja järsud kaldad, mis libisevad otse ookeani, piiravad seda "Aasia viimast suurt, süütut randa". 50 kilomeetri pikkuse ja 25 kilomeetri laiusena on see Vietnami suurim saar, olles 21 saarest koosneva saarestiku kese Mekongi deltaga läänes. Rahvaarv on ligikaudu 52 000, millest suurema osa moodustavad kalurid ja sõdurid ning viimastel aastatel ka hotelli- ja restoraniäris tegutsevad ärimehed ja -naised.

Ajalukku märgitakse Phu Quoc esimest korda 18. sajandi lõpus, kui seal randub üks Prantsuse misjonär. 1869. aastal okupeerivadki prantslased saare eesmärgiga rajada sinna istandused, ent otsustavad siiski kriminaalkoloonia kasuks, kus isegi veel 1953. aastal istusid kinni Vietnami iseseisvusvõitluse liiga liikmed (1967. ja 1972. aasta vahel reserveeris Lõuna-Vietnam saare Viet Congi geriljade jaoks).

Pärast Vietnami ühendamist on Phu Quoc peamiselt tuntud oma pipra- ja *nuoc mam*'i toorainete kasvatuste poolest – viimane on kalakaste, mille lõhn ja maitse on Vietnami täitnud juba aastatuhandeid ning mida kasutatakse peaaegu igas toidus. Sellel saarel valmistatakse seda peamiselt *ca nom*'ist, ühest sardiiniliigist, ning perekonniti pärandatakse kastme valmistamise saladusi – kõige hinnalisem on väidetavalt Thanh Ha pere kastmeretsept.

Doi Moi, Vietnami majandusliku uuendamise algusaegadel hakkas Phu Quoci voolama aina suurem arv väljamaa turiste ning nüüd pöörab Vietnami valitsus aina rohkem tähelepanu selle paiga rahvusvaheliseks sihtkohaks muutmisele. Lisaks kaugematele turistidele on saare avastanud ka need, kes sõdade ajal Prantsusmaale ja USAsse rändasid ning julgesid hiljem tagasi tulla. "Nädalavahetuseks lähen Phu Quoci," kordavad *neo-neo-yuppie*'d ning Ho Chi Minh City ja Hanoi noored tehnokraadid kui mantrat. Neid leidub nii Vietnami Seišellideks tituleeritud põhjaranniku uutest hotellides kui ka pisikestes külalistemajades.

Põhjarannikuks on pikk riba, mis libiseb Ong Langi ja Cua Cani randade vahel merre; siin vaheldub liivkiviste basseinidega, neid eraldavad palmipuudepühmad ja madalad läbipaistvad veesilmad.

Veidi lõunapool avaneb Xe Beachi nimeline rand, mida kutsutakse ka Mango Bayks puude tõttu, mis mere äärt katavad ja mille varjust avaneb vaade taoistide templile. Just sellesse piirkonda ostis maad ka Mauro, mõeldes sellele ehitada nii hotelli kui ka maja enda perele. Poolkogemata sai sellest hoopis Phu Quoci esimene butiik-kuurort Chen Sea Resort & Spa, mis on

Väheavastatud paradisisaare toidulauda esindavad grillitud värsked kala ning eriline krabikaste, mis on tuntud ja müügil üle maailma.